

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Vor trængsel, hvor besværlig

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Vor trængsel, hvor besværlig", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid94390/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

384
14. O JEsu! herte-milde
Og yndigste GUds lam!
O! tenk dog, hvad det vilde
Mig være for en skam,
Om jeg dig, du, som mig
Med blodig kamp har vunden,
Saa trolgs blev befundet,
At kunde miste dig.

15. Ney, ney, min lyst og ære,
Du est mig alt for sjud,
Ney, din jeg vist vil være.
Det gielde liv og død;
Lad komme hvad der vil,
Jeg vil det alt bestride,
Og intet andet vide
End høre JEsus til.

Nr. 193.

Mel. Jeg røaber fast, o HEtre.

Vor traengsel, hvor besværlig
Den ogsaa synes kand.
Er for GUds folk en herlig
Og uskatteerlig stand:
Vor traengsel, vi som trine
I JEsu fodspor ned,
Vor største trang og pine
Er idel herlighed.

2. Vor traengsel, ikke deres,
Som die verdens bryst,

[14, 1; *herte-milde!* herte milde 21-2, 15, 2; *est!* er 16-2.
Nr. 193. *Ld-t.* 2, 2; *dic!* dier 16-1.]

14, 2: Job 1, 29. — 15, 8: *bekæmpe!* bekæmpe
Nr. 193. Original. En lovrinsing af de kristnes traengsel, vel med udgangspunkt i
ord som Job 16, 33; Ap. G. 14, 22. — 1, 4: stand] tilstand. — 1, 6: (JEsu fodspor)
1. Pet. 2, 21; ned] Billedet er, at fodsporene står i jorden, og man sætter føden ned
i dem, jfr. nr. 30, 6, 6. — 1, 7: trængsel] = traengsel.

Og mangen gang besværes
I deres beste lyst,
Vor trængsel, den ullen,
Og ey de ondes riis,
Skal ufeylbarlig tiene
Til uophørlig priis.

3. Vor trængsel er en gave
Af JEsu milde haand,
Et tegn, som de skal have,
Der drives af GUds sand.
Vor trængsel er en ære,
Som GUd os dertil gaf,
Vor JEsu lig at være,
Det rose vi os af.

4. Vor trængsel gjør os trette
Af verdens slaverie,
Og derimod saa lette
At gaae paa livets stic,
Vor trængsel gjør bestandig
I JEsu rene sind,
Frimodig, kæk og mandig
At gaae i kampen ind.

5. Vor trængsel er vor bane   585
For himlens kirke-flok,
Vor trængsel er vor fane
Mod satans hele skok,

3,8: god; gav J²⁻⁷. 4,4: krets; Løsens 1, 5,4: skok; fok J²⁻⁷.

2,3-4 vise: at verdens børn også har deres trængsler, som til tyngre dem midt under deres nydelsesliv. — 2,5: vor er historiet. — 2,6: *de ondes riis*: det riis, hvormed Gud straffer de erde. — 3,3-7 indeholder det nyttestamantlige syn på trængslerne som en ure, Ap. G. 3,41, og som en delagtighed i de Jæfelsør, Jesus selv led. Mt. 16,24; 20,22; 2. Kor. 1,5; Fil. 3,10; Kol. 1,24; Hebr. 13,14; 1. Pet. 2,13. Med trængslerne tankes i det nye Testamente på forfælgeser, medens Brorson sikkert mener de Fælser, der i det hele lægges på den kristne. — 3,8: Rom. 5,3 (vi vurder os og i leidingsløse); 2. Kor. 12,8-10. — 4,2: *verdens slaverie*: vel slaveri under verden, jfr. nr. 112,1,2; der tenkkes så på alle de tyngende krav, som live i verden stiller. — 4,4: Mt. 7,14. — 4,4: 8: til at. — 4,5: bestandig) udholdende. — 5,1: bane) vej. — 5,4: skok) tærig skare.

Vor trængsel er vort anker
Mod alle lysters sœ,
Som holder vore tanker
Fra verden, til vi dør.

6. Vor trængsel er vort vaaben
Og adelige skjold,
Staaer himlen selv dog aaben
For JESU kampers vold;
Vor orden er oprunden
Af Christi kamp og sveed,
Og staaer med GUD forbundet
I evig pagt og eed.

7. Vor trængsel er det merke
Hvorefte JESUS seer,
Naar torden af den sterke
GUDs doms basune skeer,
Da skal vor trængsel give
Sin fulde glædes frugt,
Vor hittre myrrhe blive
En evig livets lugt.

8. Hvo vilde da ey lide,
Og gierne takke til?
Hver skynde sig at stride,
Som vist til himlen vil!
Saa skal man selv befinde,
Hvad de for øre fase,
Som her i verden vinde,
Naar kronen sæltes paa.

7, 8: *livets Livsens I. 8, 1: hvoo] Apem II:*

6, 1: *væben*] væbennarke. — 6, 3: *staaer himlen selv dog aaben*] himlen selv staaer dog åben. — 6, 4: *søde*] magt; se Mt. 11, 12; *søde*; som gør veld, rykker himmeriges rige til sig, om den frivile kamp for at få del i himmeriget. — 6, 5: *ordne*] her vel med tanken på en mådeordnen. — 6, 6: *sægef*] Lk. 22, 44. — 6, 8: *evig*] evig-gyldig, *pagt* og *vold*] der tankes vel på døben, jfr. nc. 11, 8, 2; 81, 3, 3. — 7, 4: Mt. 24, 31; 1. Kor. 15, 52; 1. Thess. 4, 16. — 7, 5-6: 2. Kor. 4, 17. — 7, 7: Myrran er på grund af sin bitter smag billede på smerten, jfr. nr. 20, 6, 4 — 7, 8: jfr. 2. Kor. 2, 18. — 8, 5: *befinde*] erfare. — 8, 8: 2 Tim. 3, 8; Jok. 1, 12; Joh. Åb. 2, 10; *kroné*] alder tilders gengivelse i de øverste skrifstederne i stenen for okrancs (*sejrkranse); naar hører til befunde i 1, 6.

9. O såde kors, min lykke
Og skønne arvedeel,
Guds kirkes gyldne smykke
Og deylige juveel,
Her vil jeg dig undfange
Med kys og favnetag,
Og siden med dig prange
Paa dommens store dag.

Nr. 194.

Mel illertegn mig nu længea.

Vort kors gør sure miner,
Naar det os sendes til,
Man veed da tit for piner
Ey hvor man være vil;
Men lærer man ut kiende
Hvad korset giøg for gavn,
Og seer den sag til ende,
Da tages hun i favn.

386

2. Hun fører os ved smerte
Fra verdens daarlighed,
Og slæner det stolte herte
I støv og aske ned,
I ydmyghed er hyile
Og meget got at boe,
Saa jager korsets pile
Os ind med magt til roe.

3. Hun kommer fra Guds herte,
Og drager os derhen,

Nr. 194. II²⁻⁷.

9, 1: *kors*] det samme som trængsel, — 9, 5: *undfange*] modtage, — 9, 7: *prange*] træde strænde frem.

Nr. 194. Original, — 1, 1: *gior*] volder, irenkilder, — 1, 7: *seer* (til ende) trækker igemmen, — 1, 8: *hun*] korset, — 2, 2: *daarlighed*] dørskab, — 2, 4: *i støv og aske*] udtryk for bød, se under nr. 120, 8, 4. — 2, 7: *saa*] saaledes, — 3, 2: *derhen*] til Guds hjerte.